

Overdrev, hvor ethvert Hensyn til Rimelighed og Billighed og til almindelig Retsikkerhed, saa snart det gælder de besiddende Borgere, er stillet ganske i Skygge.

Jeg tillader mig at nævne i Flæng følgende: Efter Socialdemokratiets legislative Kogebog skulde Brugere og Lejere af Landbrugsejendomme, af hvilke mange fra gammel Tid — begrundet i social-humane Hensyn fra Storaagrarnes Side — kun svarer 2 à 3 pCt. af Ejendomsskylden i Afgift, herefterdags kunne testamentære Brugsretten til Børn, Svigerbørn og Stifbørn for et lige saa langt Tidsrum og paa samme Vilkaar, som de selv havde den efter Kontrakten. Landmandsbankens Tab skulde betales gennem en ekstra Formueskat paa Landets mest velhavende Borgere.....

Formanden: Det ligger lidt udenfor det foreliggende Lovforslag.

Holstein: Det skal kun være et Par Sekunder, det er kun for at dokumentere min principielle Retsopfattelse. — Ved Hjælp af en anden ekstraordinær Formueskat skulde der skaffes Industrien Beskæftigelse! Den hidtil gældende Ret til at fradrage erlagt Skat i Indkomstangivelsen skulde uden videre ophæves.

Dette var Socialdemagogi opad, men Socialdemagogi nedad er ikke mindre vilkaarlig og forkastelig; bekæmper man det ene, maa man ogsaa bekæmpe det andet. Det er i mine Øjne lige saa unfair Politik at berøve Aldersrentnydere en Del af deres lovmæssige Rente til Formindskelse af Statens løbende Udgifter, som det er at lade de velhavende Borgere betale Statens ekstraordinære Landmandsbanksgæld.

Aldersrenten er efter den forrige Venstre-regerings Opfattelse Efterløn, og tilsagt Løn er en Ret. Aldersrenten kan, selvsagt, af Lovgivningsmagten ændres for fremtidige Rentenydere Vedkommende, thi Fremtidens gamle er en ubestemt Kreds af Personer og følgelig ikke Retssubjekt, men de Borgere, der alt oppebærer Rente i Henhold til Loven, kan Lovgivningsmagten ikke skære ned uden at begaa i det mindste en moralsk Vilkaarlighed; kunde den gøre det een Gang, saa kan den gøre det naar som helst, saa kan den gøre det hvert Aar. Hvorfor da ikke hellere indsætte en Paragraf i Aldersrenteloven, som bestemmer, at naar Statsindtægterne svigter, kan Finansministeren paa Finansloven nedsætte Aldersrenten med indtil 10 pCt.? Hvis der ved særlig Lov var fastsat en bestemt Statslivrente for en højt

fortjent Borger, f. Eks. en Opfinder, som havde skænket Staten betydningsfulde økonomiske Opfindelser, saa vilde det være en unfair og moralsk forkastelig Handling, hvis Lovgivningsmagten nedskar Livrenten — rimeligvis vilde det ogsaa være juridisk set ulovmedholdeligt. Dette sidste er imidlertid praktisk underordnet, thi jeg tror ikke og har ingen Grund til at tro, at vor nuværende Højesteret, hvis den paa nogen Maade kan slippe udenom, vil kende en Lov grundlovsstridig.

Hvad det for mig kommer an paa, er, at Lovgivningsmagten anerkender, at Princippet om Tro og Loves Ubrydelighed ikke blot gælder for Borgerne, men ogsaa for Lovgivningsmagten. I modsat Fald vil der efterhaanden skabes en saadan Usikkerhed og Mistillid til Lovgivningsmagten fra Borgernes Side, at de ender med at foragte den, ogsaa naar den bringer Gaver.

For mit Vedkommende ønsker jeg ikke at række Haand til Gennemførelse af en Lovforanstaltning, som af den mindre bemidlede Befolkning med Rette kan stemples som en unfair og ubillig Akt fra Statsmagtens Side. Dette Standpunkt har jeg i sociale Anliggender altid bestræbt mig for indtage. Til Gengæld har jeg stedse mødt en velvillig Neutralitet fra socialdemokratiske Arbejderes Side. Denne Velvillie ønsker jeg ikke at sætte over Styr ved Tilslutning til Lovforanstaltninger, som jeg finder moralsk forkastelige. Jeg havde hverken Lod eller Del i Reformen af 1922, jeg ønsker heller ikke at have Del i Reformen af 1927.

Den højtærede Regering har i sin sociale Nedskaeringspolitik glemt, at Retfærdighedens Gudinde ikke blot er forsynet med et Sværd, men ogsaa med en Vægtskaal. Den højtærede Regering har kun gjort Brug af Sværdet, til Gengæld har den brugt det med en Ufølsomhed og Ubekymrthed som en Standret paa Feltfod, men Vægtskaalen har den ladet ligge i Skrammelkrogen. Venstremænd maa selvfølgelig fejre for deres egen Dør, som jeg fejrer for min. Maaske har Venstreagraren ikke mere Brug for Vægtskaalen i den sociale Lovgivning — noget mere uligevægtigt end Venstres Socialpolitik fra 1920 til nu skal der i hvert Fald ledes længe om. Men jeg ved, at hvis Konservativ i samme Grad vilde lade Vægtskaalen ubenyttet, vilde Konservatismen snart lide Skibbrud enten i Venstres Seylla eller i Socialdemokratiets Charbydis.

Den Retfærdighedshandling, som det